

Article d'opinió

Per què segueix guanyant el discurs d'odi?

Pràcticament, no hi ha cap notícia que, després de ser pujada a internet, no sigui comentada. Els darrers 15 anys, l'accés massiu a aquesta xarxa ha fet que siguem la generació amb més informació disponible. Però que n'hi hagi molta, no significa que sigui tota de la mateixa qualitat. Gràcies al rastreig dels nostres interessos, una sèrie d'algoritmes estadístics comencen a omplir cada espai de les nostres monitors amb anuncis i notícies d'acord els nostres desitjos, alimentant cada vegada més el biaix: veiem del món només el que ens agrada o s'avé a les nostres idees.

Per definició, el pensament crític és la capacitat humana per analitzar i avaluar la informació d'un determinat tema i per mitjà de la investigació, la imparcialitat i la lògica intentar esclarir la veracitat, ignorant biaixos externs.

Malauradament, som víctimes dels temps: amb les presses, llegim els titulars i les seves entrades a la velocitat d'un llamp. No obstant això, no ens interessa: volem que el nostre dret a tenir veu pròpia no "es malgasti" i, llavors, ens llencem a opinar.

Però la situació ja no passa per si el vestit que es va comprar una dona a 15000 km de la meua casa és de color blau o platejat. De sobte, podem veure davall d'aquesta foto un fil extens de comentaris que va començar amb un color i va acabar culpant de la situació socioeconòmica actual a les minories ètniques, a les persones migrades o refugiades i una llista tan llarga que pot arribar a l'infinit.

Què ens passa? Per què aquest discurs discriminador propi de la supremacia blanca? És que a l'institut no ens van parlar sobre el repartiment de l'Àfrica? Doncs, si és així, us suggerim reflexionar sobre com al 1884 uns senyors europeus a Berlín es van creure tan superiors i dignes com per a decidir sobre la vida, el destí i l'aprofitament dels recursos de tot un continent, ja que no havia estat suficient omplir-se les butxaques amb el mateix modus operandi segles abans, a Amèrica. Evidentment no, perquè avui dia mouen els fils dels governs africans i americans.

I un dia va arribar el Covid...

Amb l'arribada del Covid19, ens hem cansat de llegir titulars que no només parlen "d'onades de pasteres", sinó que ho fan "d'onades de pasteres plenes d'immigrants amb Covid". Es llegeix i s'escolta per tot arreu, a les xarxes, premsa i informatius: "hotels per a immigrants, mentrestant els espanyols ens estem quedant al carrer"; "no tenim recursos sanitaris per als espanyols però sí per els que arriben en una pastera"; "no tenim suport econòmic ni accés al crèdit, però els refugiats tenen un sostre on quedar-se"; "els MENA són uns delinqüents" i un llarg etcètera que fa mal escriure però que fa més mal encara que siguin comentaris habituals en l'opinió pública.

Senegal és un poble amb gran riquesa pesquera. Foto de [pixpoetry](#) en [Unsplash](#)

Com el nostre egoisme, ignorància i desconeixement “d’altres històries de vida” ens impedeixen, per exemple, comprendre que:

- Gran part del poble senegalès viu de la pesca artesana. No obstant això, degut a les estratègies d’ocupació neocolonial per part de les multinacionals pesqueres, milions de professionals del sector els quals depenien d’aquest recurs s’han vist forçats a migrar i acceptar sobreviure com a manters. Comptant alguns amb tenir la sort de sobreviure a la màfia que “gestiona” els viatges en pasteres i que els abandona a la mar, on s’enfronten a la mort i a la incertesa per igual.
- Una persona que ha migrat ha d’acreditar, durant 3 anys com a mínim y sense sortir del país, que té residència a Espanya abans de poder sol·licitar els papers que el reconeixen legalment. I en aquest anys, sense permís de treball, deu mostrar que ha fet feina o que l’ha cercat activament. Persones, doncs, abocades a l’economia submergida, la precarietat i la invisibilitat social i legal.
- Les dones que migren o han migrat (són aproximadament un 11% del total d’adultes i un 7% de menors) no són només “mares i esposes”, també hi ha professionals amb titulacions superiors i, per tant, acreditades per ocupar llocs de feina que no siguin només els que “es preveuen” per a elles: el cultiu dels fruits vermells -agricultura latifundista gestionada per macro-empreses locals a la cerca del màxim benefici possible al mínim cost-; cambreres d’hotels o empleades de la llar i de la cura de persones dependents - amb contractes abusius i/o en negre, en règim d’internat, a canvi de sous a prop de l’explotació laboral-.

És que creiem que per ser persones que emigren i que han estat empobrides sistemàticament, són mereixedores d'aquesta realitat?

Sense entrar en les creences de qui llegeix, m'agradaria deixar les paraules de Buda: "Siguin quines siguin les paraules que utilitzem, haurien de ser utilitzades amb cura perquè la gent que les escolta serà influenciada per elles per a bé o per a mal."

Per tant, si ens detinguéssim deu minuts a investigar en la web -una cosa molt fàcil- o ens animéssim a conèixer alguna cosa sobre la nostra veïna que va migrar, entendríem que la societat en la qual vivim no només és complexa, sinó injusta. I que les nostres paraules punyents l'única cosa que generen és que l'odi guanyi terreny i denigri la vida de les que, com nosaltres, s'aixequen tots els dies per fer que les seves vides siguin més dignes.

Bibliografia:

Bitante, G. *Expatriados, migrantes, inmigrantes... por qué debemos elegir cuidadosamente nuestras palabras*. Euro Babble. Agosto de 2019. Consulta en línea: <https://euro-babble.eu/es/2019/08/08/espatriati-migranti-rifugiati-perche-dobbiamo-scegliere-le-parole-con-attenzione/>

Fernández, L. *Temporeras de las fresas, ¿un drama en los invernaderos?* Mujer hoy. Marzo 2019. Consulta en línea: <https://www.mujerhoy.com/vivir/protagonistas/201903/31/temporeras-fresas-trabajo-explotacion-acoso-precariedad-rev-20190329181746.html>

Fernández, M. *Cuentas y no cuentos: lo que el inmigrante aporta a la economía*. Diario El País. Noviembre de 2019. Consulta en línea: https://elpais.com/economia/2019/11/08/actualidad/1573232396_256869.html

Gómez Gil, C. *Lo que hay detrás de las migraciones de senegaleses: acuerdos económicos, agricultura, pesca e inmigrantes*. Diario El País. Noviembre de 2020. Consulta en línea: <https://elpais.com/planeta-futuro/2020-11-05/lo-que-hay-detras-de-las-migraciones-de-senegaleses-acuerdos-economicos-agricultura-pesca-e-inmigrantes.html>

Méndez Lofferdo, K. *Las Kellys, rebeladas contra la precariedad laboral en España*. Sputnik news. Marzo 2020. Consulta en línea: <https://mundo.sputniknews.com/espana/202003031090637432-las-kellys-rebeladas-contra-la-precariedad-laboral-en-espana/>

El reparto de África: por qué sus fronteras son injustas. Un mundo inmenso. 2020. Consulta en línea: <https://www.youtube.com/watch?v=axsqxSRmYZc>